

Abstrakt

Tato diplomová práce se zabývá problematikou neasistovaného porodu z perspektivy medicínské antropologie, resp. antropologie porodu. Pozornost je věnována především tomu, proč se některé ženy pro tento porod rozhodují, s přihlédnutím ke společenskému a právním kontextu, v němž je tato volba činěna. Práce je založena na kvalitativním výzkumu, a vychází především z hloubkových rozhovorů s devíti ženami, které mají vlastní zkušenost alespoň s jedním porodem bez odborné zdravotnické asistence. Hlavní zjištění této práce potom vycházejí především z tematické analýzy dat a jejich interpretace, na základě níž bylo identifikováno pět tematických kategorií: vlastní konceptualizace porodu, následování vlastních potřeb, nedůvěra v lékaře a v bio-medicínský systém, autoritativní vědění a péče u porodu. Celkovým zastřešujícím tématem je potom snaha žen „neodevdat svou moc“, která koresponduje s ustanovením aktérství (agency) rodičky v rámci těhotenství a porodního procesu. Práce kromě jednotlivých faktorů, které mají vliv na rozhodnutí rodiček, představuje také strukturální bariéry, které mohou volbu ovlivňovat, a které tvoří především nedostupnost komunitních asistentek, zapříčiněná do značné míry českou právní úpravou péče u domácích porodů. Kromě toho se však práce detailně věnuje tomu, jaké významy rodičky porodu připisují, jak tyto konceptualizace ovlivňují preferovanou podobu a podmínky porodu, či jaký je vztah rodiček k systému porodní péče.